

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

YRSA SIGURDARDÓTTIR

ZILE ÎNTUNECATE

Traducere și note de Laurențiu Dulman

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (S. Olteanu, M. Radu)
Imagine copertă: © Guliver /Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Sînziana Doman
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIGURDARDÓTTIR, YRSA

Zile întunecate / Yrsa Sigurdardóttir ; trad.: Laurențiu
Dulman. - București : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-538-3

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821.113.3-31=135.1

Titlul original: *Auðnin*
Titlul în engleză: *The Day is Dark*
Autor: Yrsa Sigurdardóttir

Traducerea a fost făcută după ediția din limba engleză „The Day is Dark”.

Copyright © Yrsa Sigurdardóttir 2011
Ediție publicată prin acord cu Veröld Publishing, Islanda

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-538-3

*Această carte îi este dedicată surorii mele,
Laufey Ýr Sigurdardóttir.*

Mulțumiri

La scrierea acestei cărți m-au ajutat multe persoane, dar țin să le mulțumesc în mod special lui Jenný Einarsdóttir din Ístak, lui Jóhann Kröyer și Arnbjörg Jóhannsdóttir, și lui Arvid Thastum din Kulusuk.

De asemenea, trebuie să menționez că, deși unele personaje se numesc la fel ca unii dintre prietenii și membrii familiei mele, numele este tot ceea ce au în comun.

Yrsa

Prolog

31 octombrie 2007

Oddný Hildur și-a luat privirea de la ecranul laptopului, și-a dat jos căștile și a ascultat în tăcere. Vântul mugea, iar pereții din lemn trosneau la rafalele mai puternice, dar, în rest, nu se auzea nimic. Ciudat. Avusese impresia că mai era cineva în clădire. Și-a relaxat un pic umerii și s-a uitat la ceas. Câteva minute până la miezul nopții. Oare era chiar atât de târziu? Deci foarte puțin probabil să mai fi venit cineva, iar cei mai mulți dintre colegii ei sau dormeau duși, sau se pregăteau de călătoria spre țara viselor. Posibil că îi jucase o festă imaginația. Cine ar fi putut umbla de colo-colo la o oră atât de târzie? Oddný Hildur a oftat. Muncise fără încetare de când se întorsese în biroul ei, după ce luase cina. Vremea se schimbase complet, superbul calm înghețat transformându-se într-un viscol gălăgios care răscolea zăpada căzută dimineață. Vremea capricioasă de acolo deja nu o mai surprindea, dar tot nu reușea să se obișnuiască cu ea. Acum regreta că nu respectase instrucțiunile de siguranță și nu anunțase ce planuri are după masa de seară — nu făcuse asta de teamă că cineva ar fi vrut să i se alăture. Arnar spusese că și el ar fi vrut să mai lucreze un pic, dar, din fericire, nu venise. Oddný Hildur își dorise foarte mult să fie singură și să termine treaba pe care o tot amânase, dar care acum chiar trebuia terminată. Niciodată nu era liniște când veneau și ceilalți, mai ales seara, după o zi de lucru obositoare.

Dintr-odată, regreta că venise acolo neînsoțită. În loc să se bucure de singurătate, era copleșită de o ciudată senzație de disconfort, ceea ce nu i se întâmpla des: era cunoscută drept o persoană fără multă imaginație și, de obicei, se uita cu un aer nedumerit la cineva care spunea o glumă, în timp ce toți cei din jurul ei se prăpădeau de râs — unde mai pui că nu se prindea de poantă nici mai târziu. Pe scurt, nu era sensibilă decât la fapte, trăsătură care constituia un avantaj în domeniul geologiei, dar o piedică în sfera relațiilor umane.

A căscat și a îndepărtat sentimentul de neliniște care îi dădea târcoale. Înainte să închidă laptopul, s-a uitat să vadă dacă nu cumva soțul ei, Stebbi, era pe chatul MSN — dar bineînțeles că se băgase de mult în pat. Din pricina diferenței de fus orar, la el deja era trecut de miezul nopții — și trebuia să înceapă lucrul la ora opt. Dimineața, traficul era foarte aglomerat, iar lui Stebbi îi lua destul de mult să ajungă la serviciu de la Hafnarfjörður, orașul în care își cumpăraseră un apartament. Tocmai investiția lor imobiliară o determinase să accepte această slujbă dificilă, care îi aducea un venit mai mare decât posturile similare din oraș — în parte datorită bonificației menite să compenseze absența de lângă familie. Așteptaseră prea mult înainte să cumpe-re, iar când, în cele din urmă, se hotărâseră, prețurile deja crescuseră foarte mult, iar acum trebuiau să se spetească muncind ca să plătească ratele. Din fericire, nu luaseră un credit în valută — așa cum procedaseră mulți dintre cei care acum erau nevoiți să suporte consecințele deprecierei coroanei islandeze —, dar ratele crescuseră și pentru ei, diminuându-le considerabil veniturile. Atunci când Oddný Hildur a văzut anunțul pentru postul din Groenlanda, scos la concurs de Berg Technology, simțul practic i-a spus c-ar fi bine să se înscrie. Stebbi nu fusese tocmai încântat, întrucât soția lui avea să lipsească de acasă câte patru săptămâni o dată. „De ce să fim împreună din moment ce locuim în țări diferite?“, argumentase el. Dar ea încercase să vadă partea plină a paharului: salariul consistent și cele două săptămâni libere dintre turele de câte o lună. După aceea, puteau să se gândească și dacă vor face copii — lucru pe care îl amânaseră din pricina dificultăților financiare. Însă până atunci, Oddný Hildur

trebuia să facă față traiului într-o tabără de lucru dintr-un loc uitat de lume, departe de civilizație.

Se uita cu un aer neconsolat la fereastra de chat de pe ecranul laptopului. Uneori, când nu-l lua somnul, Stebbi intra să vadă dacă nu cumva mai era cineva online — dar nu și în noaptea aceea. A simțit că iarăși o cuprinde starea aceea neplăcută. Acum, avea senzația intensă că cineva o privește în ceafă. Bineînțeles, știa că e imposibil, dar tot a trebuit să-și ia inima în dinți și să se uite în spate ca să se asigure că n-o urmărește nimeni. Nu mai avea decât două zile din тура aceea și își dădea seama că era surmenată. Prognoza meteo era destul de sumbră și, în ultima vreme, își făcuse griji că s-ar putea să fie nevoită să se întoarcă acasă pe vreme rea sau poate chiar să rămână blocată acolo. În plus, îi părea rău pentru vorbele aspre aruncate în timpul certei pe care o avusese în seara aceea și regreta că reacționase atât de nechibzuit.

S-a crispat dintr-odată.

Fie își pierdea mințile, fie era urmărită. Oare era cineva la fereastră? Oricine ar fi fost, ar fi putut s-o observe foarte bine în biroul puternic luminat. S-a răsucit foarte ușor în scaun și a aruncat o privire în noaptea ca de smoală, dar n-a văzut decât propria-i reflecție în geam. Chipul reflectat părea să aparțină unei femei mult mai tinere decât ea — ochii mari și speriați îi dădeau un aer copilăros pe care nu-l mai avusese de ani de zile. Oare ce se întâmpla cu ea? Era singură în clădire, pentru că Arnar cu siguranță ar fi trecut pe la ea, dacă ar fi venit și el, așa cum plănuia. Și bineînțeles că nu era nimeni afară. Colegilor ei de muncă nu le-ar fi trecut prin cap s-o spioneze pe o vreme atât de urâtă, și nici nu era atât de atrăgătoare încât să convingă vreun bărbat să se supună la un asemenea chin. Dar oamenii din sat? Oare umbla pe afară vreunul dintre localnici? Iarăși s-a muștrat în gând pentru că nu închisese ușa. Ce-o fi fost în mintea ei? Bineînțeles că nu venise nimeni din sat pe un asemenea vânt. Singurii cărora le-ar fi putut trece prin cap una ca asta erau alcoolicii, dar știa că, la ora aceea, toți erau în pat de mult — beți criță. Faptul că era marți nu schimba cu nimic situația: pentru bieții de ei, toate zilele erau la fel; deci era exclus ca vreunul să fie treaz și să

hoinărească pe afară atât de târziu în noapte, și nimeni altcineva n-ar fi avut ce să caute pe la fereastră. Cu toate că localnicii nu priveau cu ochi buni Berg Technology, i se părea puțin probabil ca antipatia lor să fie atât de profundă, încât să încerce să le facă neplăceri.

În ciuda argumentelor, sentimentul de teamă nu dispărea. S-a apropiat de perete cu tot cu scaunul rotativ și a stins lumina, dar nu s-a grăbit să revină lângă fereastră și să arunce o privire afară. Dar, în cele din urmă, și-a luat inima în dinți.

O rafală puternică a izbit clădirea, apoi s-a potolit. Lui Oddný Hildur i s-a tăiat respirația. În parcare era un husky mare și murdar care se uita țintă la ea. Urechile îi fluturau în vânt, dar în rest părea o statuie. Ochii li s-au întâlnit, iar câinele i-a susținut privirea fără să clipească. Oddný Hildur se uita la el ca hipnotizată, simțindu-și în piept bătaile puternice ale inimii. Unul dintre primele lucruri care i se spusese când ajunsese acolo era să nu se apropie de câinii husky, nici ca să-i mângâie, nici ca să-i hrănească. Erau câini folosiți la muncă și nu se atașau de oameni la fel ca animalele de companie. Se convinsese de asta în mod indirect la scurtă vreme după ce începuse să lucreze în Groenlanda, atunci când călătorise cu un avion care făcea o cursă spre Reykjavík pentru o urgență medicală. Fusesse prima și ultima oară când zburase cu un asemenea avion. O fetiță nimerise în mijlocul unui grup de câini husky, iar fața îi fusese sfâșiată. Plânsul ei, care nu contenise până în Islanda, încă îi răsună în urechi, la fel ca încercările desperate ale mamei sale de a o liniști. Stomacul i s-a crispat amintindu-și cum arăta biata fetiță la câteva luni după aceea — într-una din puținele ei vizite în sat, o văzuse pe marginea drumului, jucându-se cu o păpușă. Era perfect posibil ca husky-ul de afară să fi fost unul din haita care o atacase pe fetiță — niciunul dintre ei nu fusese eutanasiat. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-și calce pe mândrie și să-l cheme pe Gísli, care răspundea de securitatea taberei. Ar fi însoțit-o până la apartamentul ei fără să crâcnească, deși probabil că acum dormea dus. Gísli își lua slujba foarte în serios, punând în ea suflet și mult devotament și fiind incredibil de amabil. Pe de altă parte, nu voia să îndure tachinările colegilor ei pentru că scotea

oamenii din pat în toiul nopții, numai ca s-o însoțească până acasă. Și-așa simțise ostilitate din partea lor în ultima vreme. Nu, avea să se descurce singură.

Auzise că un câine nu atacă niciodată dacă nu e provocat, că nu-ți face nimic dacă îl lași în pace. Avea să străbată distanța până acasă în pas vioi, iar câinele avea să rămână pe loc și să dispară în noapte. Avea să ajungă în pat imediat. Oddný Hildur și-a oprit laptopul și s-a pregătit să plece. Înainte să iasă pe hol, s-a mai uitat o dată pe fereastră și a văzut că husky-ul încă se uita la ea. Dar, dintr-odată, câinele a înclinat capul, ca și când s-ar fi întrebat de ce se ridicase în picioare. Regreta că cedase curiozității; acum, câinele știa că urma să iasă și avea s-o aștepte la ușă. Și totuși, nu părea să fie chiar atât de viclean — pur și simplu stătea în parcare, ca o stană de piatră. Oddný Hildur a dat să tragă perdeaua, ca să blocheze vederea câinelui, dar, când l-a auzit scoțând un urlat, a tresărit și a scăpat-o din mână. Apoi a auzit un lătrat înăbușit, dar ceea ce a surprins-o cel mai mult a fost mișcarea bruscă a câinelui. A lăsat perdeaua la locul ei și a ieșit în grabă din birou. Întreaga poveste devenea ridicolă. În drum spre ieșire, a stins lumina și în biroul lui Arnar — în celelalte camere era deja întuneric. Curentul electric venea de la un generator diesel, iar Oddný Hildur se obișnuise să-l folosească în mod chibzuit, deși cumpătarea era o idee complet străină pentru ea.

Când a ajuns în vestibul, și-a luat pe ea haina din puf de rață sălbatică — era de neprețuit pe timp de furtună —, iar apoi, având în minte imaginea chipului mutilat al bieteii fetei, a luat un fular din cuier și l-a înfășurat bine în jurul capului, lăsându-și descoperiți doar ochii. În cele din urmă, și-a pus mănușile cu un singur deget și s-a încălțat cu cei mai călduroși bocanci pe care i-a găsit, chiar dacă erau ai altcuiva. Ai ei erau uzi și reci, pentru că iarăși uitase să-i întoarcă cu talpa în sus și, cât timp lucrase, zăpada care îi intrase în ei în drum spre birou se topise. Același lucru era valabil și pentru căciula ei, care căzuse din cuier pe podea, așa că Oddný Hildur s-a văzut nevoită să ia și o căciulă străină, care să-i apere urechile de vânt și de frig. Dacă a doua zi venea la birou suficient de devreme, nimeni n-avea să

simtă lipsa căciulii, a bocancilor și a fularului. Și-a vârât pantalonii în bocanci și și-a îndreptat anevoios spatele. Era îmbrăcată atât de gros, încât abia se putea mișca, iar afară sigur avea să-i fie și mai greu, dat fiind că trebuia să înfrunte și vântul. A inspirat adânc și a deschis ușa de la intrare. Dintr-odată, i-a trecut prin minte că poate câinele n-o amenințase, ci o avertizase cu privire la un pericol — oare afară era și altceva de care ar fi trebuit să se teamă?

Frigul a înviorat-o, iar Oddný Hildur a îndepărtat acest gând. Poate că sentimentul de neliniște îi fusese pricinuit de înregistrarea video a cărei enigmă încercase s-o descifreze în seara aceea. Chiar înainte de cină, ei și colegilor săi le fusese trimis pe e-mail un filmuleț care îi înfățișa pe Bjarki și Dóri — cei doi specialiști în foraje — lenevind în fumoar. Oddný Hildur habar n-avea cine îi filmase, deși nu era exclus să fi montat și să fi pornit camera ei înșiși, dat fiind că, în afară de ei, nu erau mulți cei care să suporte încăperea aceea impregnată cu miros de tutun. Și totuși, ceea ce-i atrăsese atenția nu fuseseră glumele lor neroade, ci ceva care trecuse prin dreptul ferestrei din spatele lor, fără ca ei să-și dea seama. Întrucât nu era interesată de prostiile de genul ăsta, nu deschisese e-mailul cu pricina înainte de cină, când ar fi putut să-și întrebe colegii despre ce era vorba. Cine știe, poate că apariția din spatele lor făcea parte din glumă. Încercase de mai multe ori să pună pe pauză ca să vadă ce era, dar mișcarea era atât de rapidă, încât nu reușise să oprească unde trebuie.

I se păruse că era un om cu o broboadă ciudată sau un fel de mască, în urma căruia rămăsese o dâră roșie pe geam. Persoana cu pricina — sau ce-o fi fost — ținea în mână un obiect roșu care probabil se lovise de fereastră sau pe care poate că-l atinsese intenționat de geam. Dar oare ce era? Mișcarea rapidă și dunga neregulată, de un roșu întunecat, alcătuiau un fel de fundal macabru pentru poantele muncitorilor, iar neputința de a-și da seama ce era o neliniște. Poate că a doua zi avea să râdă pe seama acestei întâmplări, însă și-ar fi dorit să aibă o explicație în clipa aceea. Nu-și dădea seama de ce, dar nu-i venea deloc să arunce o privire în fumoar, să vadă dacă mai era vreo

urmă pe geam. Și totuși, în adâncul ei, se temea ca nu cumva să fie sânge.

Oddný Hildur a inspirat adânc, vârandu-și mâinile în buzunar. Câinele nu se zărea nicăieri. Apoi a pornit în noapte, pășind prin zăpada răscolită de vânt pentru ultima oară.

Capitolul 1

18 martie 2008

Thóra Gudmundsdóttir a pus jos raportul de activitate al biroului ei de avocatură. Nu fusese o lectură încurajatoare: în ultima lună, ea și Bragi, partenerul ei, împreună cu doi stagieri se ocupaseră de un număr mare de cazuri, dar cele mai multe dintre ele fuseseră minore și le rezolvaseră într-un timp scurt. Ceea ce era un lucru îmbucurător pentru clienți, dar nu prea aducea bani biroului. E drept că nu era vorba numai despre bani. Cazurile cele mai interesante necesitau multă muncă și erau infinit mai complexe decât cele mărunte, dintre care multe erau banale și monotone. Thóra a scos un oftat foarte discret, ca nu cumva s-o audă vreunul dintre cei doi avocați stagieri. Dacă aceștia ar fi simțit că era îngrijorată din pricina volumului de muncă, s-ar fi putut gândi să se mute în altă parte, ceea ce nu i-ar fi picat tocmai bine. Ea și Bragi n-ar fi putut administra singuri biroul și tot ce ținea de el — nu în ultimul rând pe Bella, secretara lor nesuferită. Deși Thórei îi era greu să-și închipuie că exista o secretară mai nepricepută decât Bella, nu avea niciun chef să-i preia sarcinile, iar Bragi ar fi făcut orice numai să nu fie nevoit să răspundă la telefon. Așa că trebuiau să accepte aceste ajutoare: cei doi stagieri, care păreau mai interesați de YouTube decât de verdictele Curții Supreme, și Bella, care și ea petrecea pe internet mai mult timp decât ar fi fost sănătos.

Thóra s-a întors la lista cu clienți și cazuri. Divorțurile, falimentele și alte neînțelegeri financiare erau de departe cele mai numeroase. Se ocupaseră și de câteva moșteniri, câteva cazuri de stabilire a paternității și alte procese mai simple. Poate că nu era frumos din partea ei să gândească așa, dar Thóra și-ar fi dorit să aibă parte de mai multe cazuri care implicau infracțiuni grave. Acestea erau mult mai solicitante decât divorțurile, care în ultima vreme deveniseră specialitatea lui Bragi. Colegul ei își construise o reputație solidă în domeniu, ceea ce însemna că din ce în ce mai mulți oameni apelau la biroul lor atunci când căsniciile li se duceau de răpă.

Și totuși, existau și divorțuri cât se poate de interesante. Unul dintre clienții ei era Trausti, un bărbat care voia să-și schimbe prenumele pentru că soția lui îl părăsise pentru un tip botezat la fel ca el. Bineînțeles că nu era deloc greu să obții permisiunea de a purta un alt nume decât cel înscris în registrul bisericii, dar lucrurile se complicaseră atunci când Trausti îi spusese că nu s-ar mulțumi cu atât, ci ar vrea să fie schimbate și patronimicele copiilor lui.¹ Voia să fie limpede că el era tatăl copiilor, nu noul partener al soției lui. Cu toate că legile care reglementau sistemul antroponic islandez permiteau modificarea patronimicelor copiilor în unele cazuri speciale, legiuitorul nu prevăzuse și acest caz, așa că nu exista o soluție simplă la această problemă. Thórei i se părea foarte puțin probabil ca unui Trausti care nu voia să se mai numească Trausti să i se permită

¹ Sistemul antroponic islandez diferă de cel folosit în România și în majoritatea țărilor europene (cu excepția celor scandinave). Astfel, numele de familie al unui islandez nu se transmite invariabil de la tată la copiii săi, ci se construiește pornind de la prenumele tatălui (rezultând un nume patronimic), al mamei (nume matronimic) sau, mai rar, al amândurora (caz în care persoana în cauză are două nume de familie). Astfel, numele de familie al Thórei — Gudmundsdóttir — este alcătuit din prenumele tatălui, Gudmund, la care se adaugă substantivul *dóttir*, care înseamnă „fiică”; așadar, Gudmundsdóttir se traduce literal prin: „fiica lui Gudmund”. Iar patronimicul Júlíusson, spre exemplu, este alcătuit din prenumele tatălui, Júlíus, la care se adaugă substantivul *son*, care înseamnă „fiu”; așadar, Júlíusson se traduce literal: „fiul lui Júlíus”.

să modifice patronimicele copiilor săi, mai ales că mama lor era complet împotriva acestei schimbări. Protestele ei n-au făcut decât să-l întărească pe fostul soț, așa că, în cele din urmă, Thóra a trimis la Ministerul Justiției o scrisoare în care expunea pe larg acest caz, cu toate că mai degrabă și-ar fi schimbat *propriul* nume decât să semneze acea scrisoare fără precedent. Trecuse mai bine de o lună de când o trimisese, dar încă nu primise niciun răspuns. Judecând după această întârziere, Thóra a tras concluzia că autoritățile se întrebau dacă nu cumva era o glumă.

Nici divorțul ei de Hannes nu decursese în cele mai bune condiții, dar nu ajunseseră până acolo încât să se ciorovăiască din pricina bunurilor materiale — cine ia televizorul cu ecran plat și așa mai departe. Și niciunuia dintre ei nu-i trecuse prin cap să umble la numele copiilor. Probabil că tocmai această experiență o deosebea de Bragi, căruia îi făcea plăcere să se ocupe de astfel de cazuri. Colegul ei era însurat cu aceeași femeie de treizeci de ani și avea o căsnicie fericită, așa că nu trăise pe pielea lui un eșec marital. În schimb, Thóra se putea identifica foarte ușor cu clienții ei și cu experiențele acestora. Așadar, primul lucru pe care dorea să-l transmită clienților era următorul: trebuiau să se aștepte la o perioadă foarte dificilă, în care partenerul de viață, până atunci atât de drag, avea să se transforme în dracul însuși, și nimeni — nici măcar mamele lor — nu va avea chef să le asculte relatările dramatice despre cruzimile lui. Trecuse suficient timp pentru ca Thóra să-și dea seama că ea însăși trebuie să fi fost insuportabilă pentru cei din jur: profitase de fiecare ocazie pentru a le spune rudelor și cunoștințelor ei cât de dificil era Hannes. Acum, îi era limpede că se purtase foarte urât cu el — și viceversa. Oricum, în cazul lor, divorțul fusese singura opțiune rezonabilă, din moment ce fiecare ajunsese la concluzia că nu-l mai suporta pe celălalt.

Acum, situația era complet diferită. Thóra avea o relație stabilă cu Matthew Reich, care acceptase postul de șef al departamentului de securitate de la Kaupthing², dar încă nu făcuseră pasul de a se muta împreună. Și nu pentru că n-ar fi vrut el. Thóra

² Bancă islandeză înființată în 1930.

era cea care încă nu se simțea pregătită, dat fiind că era extrem de ocupată: cei doi copii ai ei, Sóley și Gylfi, îi dădeau tot timpul bătaie de cap și, în plus, trebuia să se ocupe și de Orri, nepotul ei de aproape doi ani. Thóra era implicată în viața lui Orri mai mult decât alte bunici; fiul ei și Sigga, iubita lui, erau niște adolescenți atunci când se aruncaseră cu capul înainte în experimentul lor biologic. În consecință, nu aveau să fie aleși niciodată Părinții Anului: se purtau cu fiul lor mai degrabă ca niște frați și nu-și asumau în întregime responsabilitățile pe care le presupune creșterea unui copil. Thóra știa că, în parte, era vina ei și a părinților Siggai. Era mult mai simplu să-și asume ea aceste responsabilități și să facă totul singură decât să urmărească de la distanță încercările neortodoxe ale lui Gylfi și Sigga de a-și crește copilul. Când Orri stătea la Thóra acasă, era ca și când ar fi fost copilul ei. Era foarte bucurasă ori de câte ori băiețelul rămânea la ea, dar când ieșea în oraș cu el și cu cei doi părinți adolescenți, probabil că lăsa impresia unei mame cel puțin dubioase. Orri abia începuse să vorbească, dar deja îi spunea Thórei „mama“, ceea ce însemna că persoanele care nu-i cunoșteau situația probabil își închipuiau că e un pic ciudată, din moment ce-și lăsa copiii mai mari să aibă grijă de el și nu părea să-i pese atunci când Orri plângea sau striga după maică-sa. Dar n-avea încotro, trebuia să se obișnuiască cu viața de bunică tânără.

Așadar, Thóra răspunsese fără entuziasm la propunerea lui Matthew de a se muta împreună nu pentru că n-ar fi vrut să locuiască cu el, ci pentru că i se părea reconfortant să știe că, din când în când, putea să ducă o viață diferită de cea de acasă. O viață în care totul era curat și ordonat, în care nu trebuia să schimbe scutece murdare, nici să facă sandviciuri sau să spele mormane de haine. Această a doua viață — în care Thóra putea să mănânce la restaurant sau să facă orice îi poftea inima — îi avea în centru pe ea și pe Matthew, adulți care în weekend nu erau obligați să se scoale cu noaptea în cap ca să se uite la desene animate. Dar nu se putea bucura de viața ei paralelă decât o dată la două săptămâni, când toată gașca de copii pleca de acasă și se ducea să stea cu Hannes și noua lui soție. Puține lucruri o încântau pe Thóra mai mult decât bucuria artificială pe care o

afișa tăticul de weekend al copiilor ei atunci când îi ducea la el cu mașina. Iar zâmbetul lui devenise și mai fals după ce Sigga se certase cu maică-sa și se mutase la Thóra. Deși inițial nu fusese încântată de idee, în cele din urmă fata acceptase să meargă și ea la Hannes, iar când acesta a încercat să obiecteze, Gylfi i-a retezat-o scurt, spunându-i că dacă iubitei lui o să i se dea de înțeles în vreun fel că nu este bine-venită, nu va mai veni nici el. Tatăl lui și-a mușcat limba și nu s-a mai plâns niciodată că nu avea suficient spațiu. Acum, Gylfi avea deja optsprezece ani, ceea ce însemna că nu mai era obligat să petreacă timp cu Hannes o dată la două săptămâni — de fapt, ar fi putut refuza să-l mai viziteze încă de la șaisprezece ani. Thóra se îndoia că Gylfi știa asta, dar hotărâse să nu i-o spună, pentru ca puștiul să păstreze legătura cu taică-su. Dar și pentru că voia să aibă în continuare niște timp numai pentru ea.

Thóra a încercat să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut: trebuia să întocmească un contract prenupțial. O parte a acestuia se referea la o casă cu etaj pentru o singură familie care urma să fie împărțită în două apartamente separate pentru a-l salva pe proprietar (viitorul mire) de gaura neagră creată de deprecierea coroanei — în toiul unui acces de optimism, făcuse un împrumut la momentul nepotrivit.

Dar, înainte să se reapuce de treabă, a sunat-o Matthew, care nu avea obiceiul s-o sune în timpul programului — spre deosebire de Thóra, era cât se poate de strict și lua totul în serios. De exemplu, se înscriesese la un curs de islandeză pentru străini — el fiind neamț — și începuse să învețe foarte sărguincios. La început, Thóra îl ajutase să-și facă temele, dar nu rezistase tentației de a strecura și câteva cuvinte dificile, pe care nu le-ar fi putut ști decât un foarte bun cunoscător al limbii islandeze. Matthew nu s-a amuzat deloc atunci când lucrul acesta a ieșit la iveală la următorul curs și de atunci nu i-a mai cerut ajutorul. Ulterior, rolul de meditator i-a revenit lui Sóley, fiica Thórei, care avea doar opt ani și, drept urmare, încă nutrea un respect aproape neștirbit față de orice formă de școlarizare. Rezultatul a fost că au devenit buni prieteni, iar Matthew a început să facă mari progrese, deși cu Thóra încă vorbea în germană.